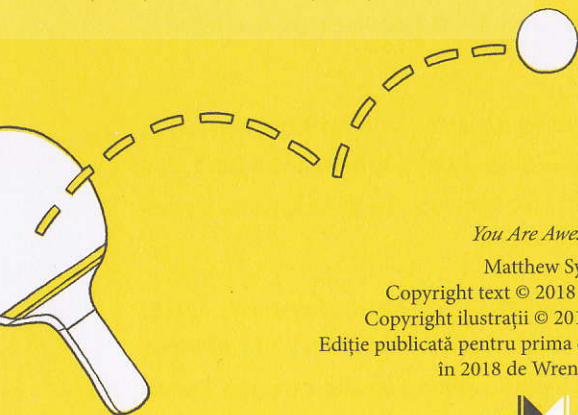

You Are Awesome

Matthew Syed

Copyright text © 2018 Matthew Syed

Copyright ilustrații © 2018 Toby Triumph

Ediție publicată pentru prima dată în Marea Britanie
în 2018 de Wren & Rook

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4,

București, România.

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372.

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Ești cel mai bun!

Matthew Syed

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Gabriela Trășculescu

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Sânziana Cotoară

Corector: Emilia Achim

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SYED, MATTHEW

Ești cel mai bun!/Matthew Syed;

trad.: Gabriela Trășculescu – București: Litera, 2019

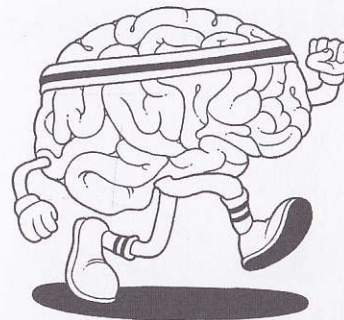
ISBN 978-606-33-4320-9

I Syed, Matthew

II Trășculescu, Gabriela (trad.)

ESTI CEL MAI BUN!

Matthew Syed

ILUSTRAȚII DE

Toby Triumph

București
2019

Cuprins

Capitolul 1 12

**DE LA UN COPIL MEDIOCRU
LA UN COPIL STRĂLUCIT**

Capitolul 2 34

CE MĂ TRAGE ÎN JOS?

Capitolul 3 64

**FANTASTICUL, ELASTICUL
(ȘI PLASTICUL) TĂU CREIER**

Capitolul 4 76

**EXERCITIUL E MAMA
ÎNVĂȚĂTURII EXCELENȚEI**

Capitolul 5 94

GENIU SAU CE?

Capitolul 6 118

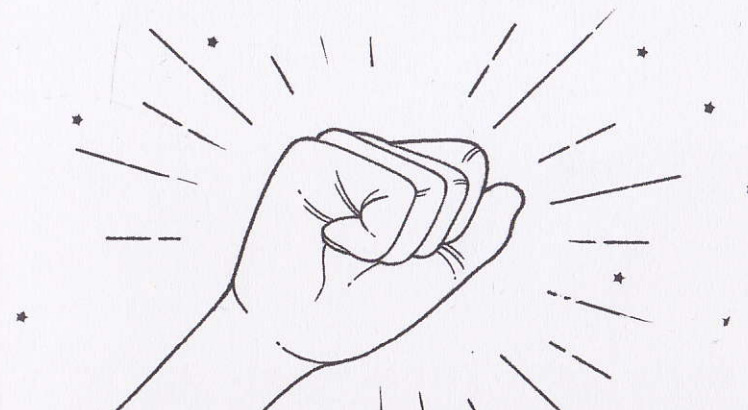
PAȘI MICI ȘI SALTURI MARI

Capitolul 7 136

SUB PRESIUNE

Capitolul 8 146

„DON'T STOP ME NOW”

1

*Imaginează-ți un copil obișnuit, care locuiește pe o stradă oarecare, la periferia unui orașel oarecare. Poate că știi deja ce vreau să spun. Acest copil (să-i zicem **copilul A**) își petrece weekendurile probabil într-un mall oarecare, apoi se duce acasă și se așază la o masă oarecare într-o casă oarecare. Exact, te-ai prins! Totul e cât se poate de... ăăă... obișnuit.*

Cât despre oamenii faimoși care s-au născut în orașelul lui – știi tu, cei care au copilărit în medii prielnice pentru realizări mărețe și care au schimbat lumea –, ei bine, nu sunt prea numeroși. Cu excepția unui prezentator meteo și a unui tip care, se zice – nimeni nu știe sigur –, ar fi inventat una din piesele indispensabile ale uscătorului de rufe, prin anii 1980. Și cam atât. Să fim sinceri! Orașelul ăla e mai plictisitor decât cea mai plictisitoare zi dintr-o metropolă.

Așa că parcă te aud întrebându-te de ce am început tocmai cu asta când am scris această carte. Ce rost are să vorbesc despre **copilul A**, care doarme într-un pat obișnuit dintr-o cameră la fel de obișnuită? Păi, tocmai asta-i și ideea: **copilul A** ESTE obișnuit. Adică un copil ca mulți alți copii. Poate la fel ca tine. Numai că ție o să ți se întâmple ceva extraordinar.

VIATA COPILULUI A E PE CALE SĂ SE SCHIMBE. DEFINITIV.

Să nu mă-nțelegi greșit! N-o să-l muște niciun păianjen radioactiv, nici n-o să-l lovească vreun trăsnet care să-i dea...

⚡ SUPER PUTERI

În schimb, într-o zi, când se întoarce de la școală, mama și tatăl **copilului A** îl așteaptă în fața casei.

Pun ceva la cale. **Copilul A** e sigur de asta. Mama lui țopăie întruna înainte și înapoi ca o broască hiperactivă, iar tatăl lui zâmbește. Da, zâmbește. Și **copilul A** știe că există o singură explicație: i-au pregătit o surpriză.

— Închide ochii, chicotește mama lui, foindu-se nerăbdătoare de pe un picior pe altul.

Copilul A se conformează, dar în sinea lui speră să nu fie ca ultima „surpriză” pe care i-au făcut-o părinții lui – trambulina aia cu plasă – și care s-a soldat cu un telefon penibil la pompieri...

Plin de entuziasm, tatăl deschide larg ușa de la garaj.

— Gata, acum poți să te uiți!

Pentru o clipă, **copilul A** crede că-i scapă lui ceva. Părinții stau lângă el și nu-și mai încap în piele de mândrie.

— Hm, o masă! spune **copilul A** confuz.

— Știi că seamănă cu o masă rablagită, zice tatăl sărind să-i arate, dar, UITE, e o masă de tenis!

Înainte să apuce **copilul A** să răspundă, mama îi pune în mână o paletă și o minge și, cât ai zice ping-pong, se trezește cu tatăl lui de cealaltă parte a fileului.

— Ce mai aștepți? întreabă mama entuziasmată, aproape extaziată. Iar tatăl lui pare, fără îndoială, amenințător. Parc-ar fi gata să se atace pe sine sau pe cineva din jur. Dă din mâini și din picioare ca nebunul ca să-și facă încălzirea și se apleacă într-un fel ciudat, contorsionându-se în poziții pe care **copilului A** nu-i mai fusese dat să le vadă până atunci (poate doar la covrigi).

— Hai, să-ncepem! strigă tatăl din celălalt capăt al mesei.

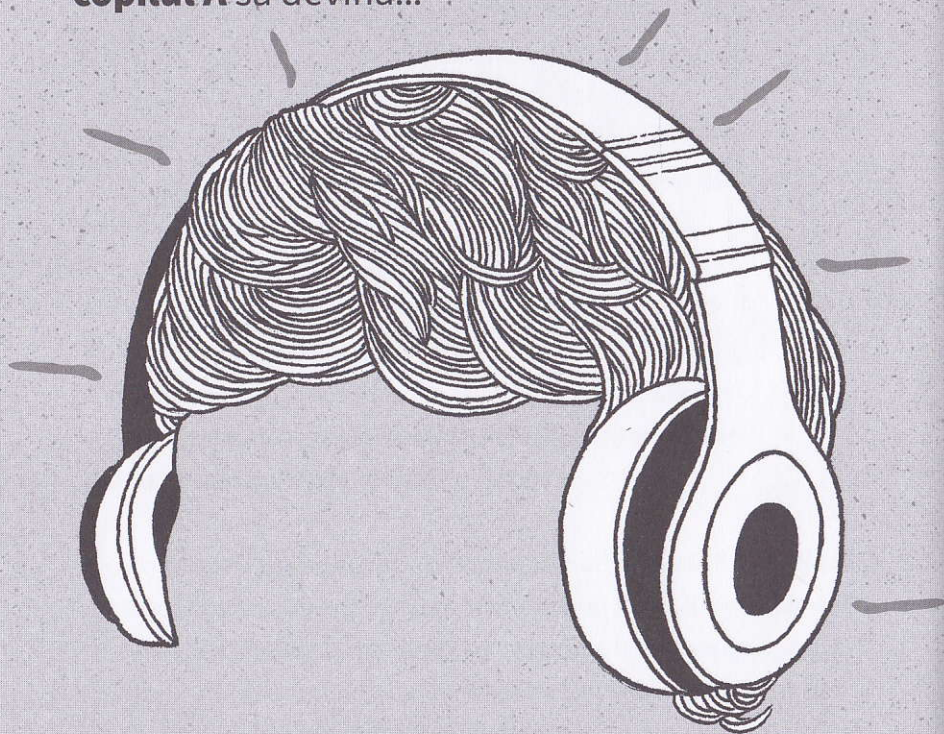
Copilul A se holbează peste fileu la tatăl lui. Chiar că seara a luat o întorsătură neașteptată. Cu toate astea, își pregătește paleta și așteaptă ca tatăl să servească... și aici punem povestea pe pauză. De ce? Deoarece **copilul A** a ajuns la o răscruce, drumul lui începând să semene (ca să zic așa) cu o coadă de rândunică – în furculiță.

Nu genul ĂSTA de furculiță, cu patru dinți!

Ca atunci când drumul se bifurcă și trebuie să alegi încotro s-o iei. Un drum îl va duce spre o viață obișnuită, absolut banală. Celălalt îl va purta într-o **călătorie extraordinară, incredibilă**, și totul depinde de ce se va întâmpla în continuare.

Dar hai să păstrăm ce-i mai bun pentru la sfârșit și să începem cu drumul care-l va face pe **copilul A** să devină...

UN COPIL MEDIOCRU

OK, să revenim la poveste! Concentrându-se la maximum, **copilul mediocru** așteaptă (ceva mai mult decât credea – tatăl lui s-a dus în casă să-și ia bentița care-i poartă noroc). Până să se dezmeticească el, mingea şuieră peste fileu ca un glonț, iar **copilul mediocru** o ratează. Nici măcar n-o atinge. În fine, a avut ghinion, își zice el. Tatăl pare că se pricepe. Sau o fi avut doar noroc. Sau o fi fost de la exercițiile alea de încălzire (ori de la bentiță). **Copilul mediocru** încearcă iarăși. De data asta, mingea o zbughește într-o parte, sare de pe masă și iese pe ușa de la garaj.

— Nu-i nimic. Mai încearcă! spune tatăl lui.

Roșu ca sfecla, **copilul mediocru** nu e tocmai bucuros.

Mai încearcă să servească o dată. Mingea șterge fileul și, ajunsă pe partea cealaltă, îi dă tatălui ocazia să i-o returneze ca din pușcă. După ce atinge marginea mesei, mingea îl lovește tare în cot.

— Hai, maestre! strigă tatăl lui la el, continuând să facă joc de glezne ca un profesionist. Poți mai mult de-atât.

Copilul mediocru ia mingea de pe jos și se gândește să ceară bentița, ca s-o folosească pe post de fașă. Se târăște înapoi la masă, dar n-are nicio tragere de inimă. Din partea lui, există două variante: să se lase în continuare umilit de tatăl său (în care pare că s-a trezit un campion olimpic) sau să se joace pe consolă în camera lui. Și, cât ai clipi, consola câștigă.

— M-am săturat! zice el, lăsând paleta pe masă.

Dar mersi, oricum.

O vreme, părinții lui dau vina unul pe altul. Sau, mai degrabă, mama dă vina pe tată că a fost prea competitiv, dar imediat se dovedește că pur și simplu **copilul mediocru** nu are **entuziasmul** necesar ca să accepte provocarea.

- — Dar nu joc bine! protestează **copilul mediocru** când
- tatăl îi propune săptămâna următoare să-și ia revanșa. Și, sincer
- să fie, nici măcar nu i-a trecut vânătaia de data trecută...
- — De ce nu te antrenezi cu Andrew? îi propune mama.
- Acesta e cel mai mare coșmar al **copilului mediocru**. Lăsându-l
- la o parte pe tată, fratele lui e mai competitiv și decât Mo Farah
- în finala de 10 000 de metri. Nici vorbă să ia bătaie de la un
- asemenea idiot, care o să spună dup-aia la toată școala.
- — Nu, mulțumesc, spune oftând **copilul mediocru**,
- târșâindu-și picioarele spre camera lui. Sigur e mai bun decât
- mine, oricum.

Timpul trece. Tatăl lui se apucă de golf, iar masa improvizată de ping-pong se umple de praf. Mama depozitează echipamentul de golf al tatălui său pe masa de tenis, până când se satură că nu e destul spațiu. În cele din urmă, o ia și o pune deoparte, după care o vinde vecinului de alături pe nimica toată.

Între timp, **copilul mediocru** continuă să se târască prin viață. După notele pe care le ia, ar trebui să se străduiască mai mult, ceea ce nu se întâmplă. Din punctul lui de vedere, provocările reprezintă obstacole pe care e de preferat să le evite. În loc să asculte rugămințile părinților lui și să iasă din casă, își petrece și mai mult timp închis în cameră. Acolo, cu consola în brațe și chestii de ronțait la îndemână, începe să facă...

NIMIC.

Putem să spunem fără să greșim că își merită numele cu prisosință.

Dar, într-o bună zi, căutând pe internet diverse filmulețe cu faze din sport ca să-i mai treacă timpul, **copilul mediocru** dă peste o transmisiune în direct a finalei Campionatului Național de Tenis de Masă. Urmărind-o, își amintește debutul lui nu tocmai senzațional. Meciul are loc într-o sală enormă, cu sute de spectatori. Camera de filmat mărește imaginea cu jucătorul care ține mingea în mână. Acesta e foarte concentrat și calm, ca și când s-ar fi pregătit de mult pentru momentul acesta. **Copilul mediocru** își îndreaptă spatele și rămâne cu ochii lipiți de ecran. Pentru că jucătorul din fața lui, care se pregătește să servească, i se pare izbitor de cunoscut...

Pur și simplu strălucit!

COPILUL STRĂLUCIT

Și acum să ne întoarcem la momentul în care **copilul A** ajunge, în drumul lui, la o răscruce. Ții minte că se confrunta cu tatăl lui, care se afla de cealaltă parte a fileului. Prima încercare a **copilului A** de a lovi mingea a fost un eșec. A doua a ieșit și mai rău, iar a treia s-a soldat cu o vânătăie la cot de mărimea unei mingi de ping-pong. Deși nu-i stă în fire, **copilul A** nu renunță.

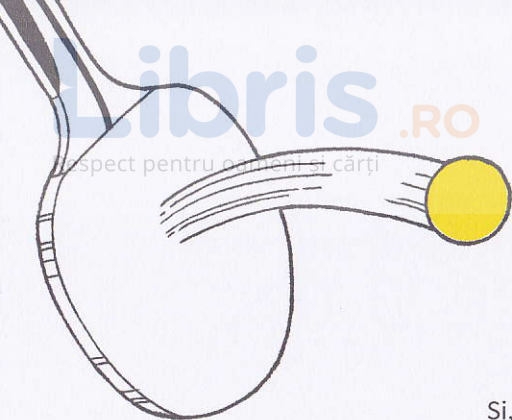
În schimb, simte un nod în stomac. La început să gândește că ar putea fi de la cele două batoane de ciocolată pe care le-a mâncat în pauza de masă. Dar nu e de la asta. E vorba despre altceva. Își dă seama că vrea să lupte, să devină mai bun și să-i arate tatălui său că poate înscrie măcar un punct împotriva lui.

OK, deci știe că trebuie să mai lucreze la felul în care joacă. De fapt, e un eufemism cât casa. Trebuie să se antreneze *o grămadă*, dar, în loc să depună armele și să bage capul în calculator, își spune că, dacă va încerca, în timp poate ar deveni mai bun. La urma urmei, ce-ar avea de pierdut? Iar la final, mama lui ar putea să țopăie din nou ca o broască. Așadar, în loc să renunțe pe loc, ia mingea și mai face o încercare.

O dată,
și încă o dată,
și încă o dată

(OK, deci ai prins ideea...)

O oră mai târziu, e încă departe de a câștiga în fața tatălui său, dar măcar începe să fie tot mai bun, nu se mai lovește și învață din experiență. Uneori se miră și el de felul în care îi iese câte o servă, ba chiar o dată tatăl său era să și rateze...

Hai să fim sinceri, **copilul A** n-o să câștige nimic (încă), dar pașii mici pe care îi face îl ajută să devină puțin mai bun de fiecare dată, în loc să nu facă nimic. Și, cel mai important, începe să-i placă.

Se dovedește că surpriza a fost una dintre cele mai bune idei ale părinților lui.

În vreme ce **copilul mediocru** a hotărât că nu se pricepe la ping-pong și a preferat să renunțe complet și să se bage în pat, **copilul strălucit** nu se lasă și merge până la capăt. El chiar își dorește să se perfecționeze. Nu doar să fie puțin mai bun, ci să dea totul. **Copilul strălucit** își propune să joace cât de bine poate și e conștient că asta nu e posibil decât dacă intră mai des în garaj să se antreneze. Începe să îndrăgească sportul acesta. Atât de mult, încât se gândește până și să-l roage pe fratele lui să-l ajute să se antreneze.

În mod ciudat, **copilul strălucit** nu mai e supărat că fratele lui e mai bun decât el. Mă rog, nu e chiar așa. Puțin îl mai deranjează. Pentru că, recunoscând lucrul ăsta, își dă seama că trebuie să se străduiască mai mult ca să-l ajungă. Încep să joace împreună ore în șir, iar tatăl lor vine să se asigure că mai sunt întregi. Deoarece petrece atât de mult timp cu paleta în mână, **copilul strălucit** învață din greșeli și capătă abilități pe care, cu toate exercițiile de încălzire din lume, tatăl și fratele său nu le pot dobândi.

Prin cartier începe să se audă că tenisul de masă e foarte distractiv. Și ce se întâmplă într-o comunitate când cineva primește un lucru nou? Corect, ai ghicit! Toată lumea începe să și-l dorească. Până să-și dea

copilul strălucit seama, tot cartierul e **înebunit după ping-pong**. Clubul de ping-pong de la școală e luat cu asalt de noi membri.

Între timp, cu ajutorul antrenamentelor (după ore, în weekenduri și vacanțe), **copilul strălucit** e mai mult decât bun. Este admis la un club sportiv de renume, iar apoi, spre bucuria părinților (achiziționarea unei mese de ping-pong pare acum o idee de aur), a fratelui său și a tuturor celor care au jucat un rol în evoluția lui, reușește să ajungă în finala Campionatului Național...

Meciul este transmis în direct. **Copilul strălucit** se trezește în lumina reflectoarelor încordat, dar e pregătit pentru acest moment. S-a antrenat din greu, și toată pregătirea a decurs conform planului. E un meci dificil, cea mai mare provocare a lui de până acum. Adversarul **copilului strălucit** e foarte talentat și puțin viclean, dar asta nu-l face să-și piardă stăpânirea de sine. Se luptă la maximum și mai are un punct până să câștige meciul. Dintr-odată, în timp ce mulțimea își ține respirația, conștientizează până unde a ajuns. Sunt ani de când se trezește devreme în fiecare dimineață ca să se antreneze și acceptă bucuros provocarea de a-și îmbunătăți jocul. Cu acest ultim gând, dă serva decisivă și...

